Grecsó Krisztián

Csönd és szabadság

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 7. szám, 2020. február 14.

Az október volt a legzordabb, nagyjából egy hónap kellett hozzá, hogy fölaprítsák a *kopaszok* lelkét a rutinos, régi lakók. Az enyémet meg például az Imiét is, aki alig múlt ötéves, és minden vasárnap váltóruha, fehérnemű, tankönyv és kabát nélkül engedték vissza a szülei. Valahonnét Bokroson túlról járt be gyalog, tizenöt–húsz kilométer a homokdűnés tanyavilágban. Péntek volt – a hét legszebb napja azoknak, akiket nem bántottak otthon –, és én nyöszörgésre ébredtem. Tompa, kétségbeesett vinnyogás, mintha zsákba varrt macskák cincogása lett volna. Próbáltam visszaaludni. De a vinnyogással álmodtam. Belőlem jött. Fölkeltem, hideg volt, marta derekam, kimentem, a folyosón két meztelen láb rúgkapált a nagykukából, egy majdnem csupasz gyerek, csak egy kívülről is szarcsíkos kisgatya volt rajta. Kihúztam. Imi csöndesen megköszönte és iramodott is vissza a hálóba, hátha jut még egy kis idő alvásra.